

ÖZGÜR ACAR İLE SÖYLEŞİ:

“TIR ŞOFÖRLÜĞÜ HAYATI ÇEKİLİR KILDI”

“Irak'ta savaş çıktıktan sonra oraya kimse gitmek istemiyordu. Ben gönüllü olmuştum. Üniversitedeyken NATO'ya karşı eylem yapardık. Şoförlüğe başladıkdan sonra NATO üssünden yük aldım. ABD'nin yükünü Irak'a götürdüm. Sonraları Afganistan'a da gittim. Kendimi savaş muhabiri olarak görmeye başlamıştım. Elimde makine her şeyi fotoğraflıyordum.”

Madem ki bu ay yol romanlarından konu açıldı, “Bana da yolu, yolların sahiplerine sormak düşer,” diye düşündüm. Eşe dosta danıştım ve sonunda Özgür Acar'a ulaştım. Aslında aklımda “yolların yalnız ve efkarlı kahramanı” teması etrafında gelişecek bir söyleşi vardı; fakat, bambaşka bir öyküyle karşılaştım... Özgür Acar, Interrail ile Avrupa'yı dolaşmak yerine,

Omer Faruk Yaman

tır dorsesinde gerçek dünyayı gezmeyi tercih etmiş biriydi çünkü. Şimdi artık bir tir filosu yönetse de, insana her an direksiyonun başına dönebilirliği gibi geliyor.

Nasıl başladı tır şoförlüğü macerası?

Süleyman Demirel Üniversitesi Yapı Öğretmenliği Bölümü'nde üçüncü sınıf öğrencisiydim. Aslen ise Kayseriliyim. O yıllarda kız kardeşim de üniversiteye kaydolunca emekli öğretmen babamın bize para göndermesi zorlaştı. Boş günlerimde çalışmam gerekiyordu artık. Önce inşaatlarda çalıştım; mermer, fayans döşedim, amelelik yaptım. Hafta sonları ise

tırlara otostop çekip Antalya'ya giderdik. Onların hikayelerini dinledikten sonra başladım bu işe. Hem geziyorlardı hem de para kazanıyorlardı. Ne kadar kazandıklarını sordum. 750-800 euro gibi paralar telaffuz ettiler. Bir öğrenci için büyük paraydı bu. Dedim, ben bu işi yaparım. Kursu yazılıp D sınıfı ehliyet aldım. Bilgisayarlarda tır simülasyon oyunları oynadım gece gündüz. Kimse tır şoförlüğü yapabileceğime inanmıyordu. Kayseri'deki bir firmaya gidip tır şoförü olmak istediğimi söyledim, yüz ifadeleri değişti. 23-24 yaşındaydım. Üniversite öğrencisi olduğumu söyleyince, bu işi yapamayacağımı söylediler. Onlara göre, bu iş üniversitede okuyan birinin yapabileceği bir iş değildi. Bir gün şoförleri bırakıp gitmiş, aracı da göndermeleri gerekiyormuş, beni aradılar. Bana aracın nasıl sürüleceğini tarif ettiler ve Tahrana gitmemi söylediler. Pasaport çıkartıp yola koyuldum. Yolda firmanın bir iki aracı bana yetti. Onlar bana yardımcı oldular. Doğubayazıt'a kadar işler kolaydı, sonrası zor... İlk kez yabancı bir ülkeye gidiyordum. Ama karşılaştığım her insandan bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Zaten İran'da herkes Türkçe biliyordu. O sene iki üç kere gittim İran'a. Fotoğraflar çektim. Arkadaşlara gösterdim, inanamadılar. Babam bana her destek verdi. “30 yıl memurluk yaptım, hiç yurt dışına çıkmadım, sen git hayatını yaşa,” derdi.

Endişelendiniz mi yola koyulduğunuzda?

Kendime güveniyor, bütün taşları kullanabileceğimi düşünüyordum. Biz hem kentte hem kırdta büyüdük. Babam çalışmamızı isterdi hep. Ailece yazları tarımla uğraşır, okul başladığı zaman şehir gelirdik. Ağır şartlarda çalışmaya alışkın olduğumdan bana kolay geldi. Turist mantığıyla bakıyordum zaten. Yoksa kaç kişinin aklına İran'a gitmek gelir ki!

Irak'ta savaş çıktıktan sonra oraya kimse gitmek istemiyordu mesela. Ben gönüllü olmuştum. Üniversitedeyken NATO'ya karşı eylem yapardık. Şoförlüğe başladıkdan sonra NATO üssünden yük aldım. Üsse girmeden önce, beni içeriye sokmazlar, istihbaratları vardır sanmıştım. Okulda çok faaldim çünkü. Ama hiç sorun çıkmadı, ABD'nin yükünü Irak'a götürdüm. Sonraları Afganistan'a da gittim. Kendimi savaş muhabiri olarak görmeye başlamıştım. Elimde fotoğraf makinesi her şeyin fotoğrafını çekiyordum.

Korkmadınız mı Irak'a giderken?

Üç gün Cizre'de, sınır kapısında beklemiştim. O üç günün hiç geçmemesini istemişim. Kayseri'den çıkarken hevesliydim ama iş ciddiye binince tereddüt de başlamıştı. Sınır kapısında “peşmerge” kelimesi her yerdedi ama ne olduğunu bilmiyordum. Peşmerge bölgesinin daha rahat olduğunu söylüyorlardı. Üç günün sonunda, gece 3'te sıra bana geldi. Sabah geçebileceğimi söylediler. Ramazan ayıydı, yemek yapıp yedik birlikte. Sabah olunca geçtim. Yolda mayına denk gelip yarısı uçan tırlar görüyorduk. Birkaç kişi, “Gitmeye,” dedi ama yükünü taşıdığı Amerikan firması yakıt ve para veriyordu, konvoy halinde

“Evlennmeye iki hafta kala şoförlüğü bıraktım. Maddi olarak kazançlı bir işti, bekar insan için de çok uygun. Ama ailesi olan bir insan için sıkıntılı.”

gidiliyordu. Yükü Bağdat'a bırakıp dönerim diye düşünmüştüm. Tecrübeli şoförler ise konvoyla saldırlı olunca Hummer'ların falan ortadan kaybolduğunu, tırların ise çatışmanın ortasında kaldığını söylüyorlardı. Ben de vazgeçtim, devam etmedim. Dönüşüm 14 gün sürmüştü. Kuyruktaki beklerken hijyene dikkat etmeseydim herkes gibi ben de hasta olurdu. Bir gün kuyruktaki herkese yemek yaptım, 20-25 kişilik. Pirinç pilavı ile türlü. Iraklı askerler de geldiler yemeğin güzel olduğunu fark edince. O yemekten sonra herkesle dost olduk. Yabancı biri sıramı almaya kalkırsa diğerleri hemen engel oluyorlardı.

Neden bıraktınız?

Evlennmeye iki hafta kala bıraktım. Maddi olarak kazançlı bir işti. Bekar bir insan için de çok uygun. Ama ailesi olan bir insan için sıkıntılı. İstifamı verdim, kendime bir iş de ayarlamıştım. Ama firma istemedi çıkmanı. Ben de kaldım. Şimdi şirketin Avrupa filosunu yönetiyorum; eskiden ciddi boyutta zarar ederken şimdi kârlı bir filo olmayı başardık. Çünkü yolları ve çıkabilecek problemleri biliyorum. Sürücüden kesmeden masrafı kısmanın yollarını buldum, sefer başına 200-300 euro tasarruf edebiliyoruz artık.

Nasıl değiştirdi hayatınızı tır şoförlüğü?

Başkalarına büyük gelen sorunlar, senin gözünde küçülüyor. Hayata bakışın böylece değişiyor. Bu sayede gündelik sorunları büyütmeden ele alabiliyoruz. Bu da hayatı daha çekilri kılıyor. ■